

אני מרימה את המצלמה נוכח המציאות הנגלית לפני, מתפעלת, מוכנה לנשל את ההתרחשות מהמקום והזמן, לתת לה קיום נפרד. הדימויים המקוטעים נתלשים מתוך ההווה - שברים של מציאות שקיומם מוטל בספק, חולפים כארמון חול. התודעה של הצופה משמשת מסך עליו יכולה להתמקד משמעות חדשה, בדומה לוילונות החוצצים בין הפנים לחוץ, ואולי בין הגלוי לנסתר, הנוכח לנעדר, החי למת.

משמעות הדימויים נטענת לא רק ממבטו של הצופה אלא גם מהדיאלוג שהם מנהלים בינם לבין עצמם. מוטיבים חוזרים, מתרסקים ומשתנים: גופה העדין של הציפור המתה המונח על החוף מתגלגל לקומץ ענפים ונעלם לתוך קמט חול שהרוח יצרה. כדור השמש השוקע מאחורי ההרים השחורים מנקב חור לבן בצילום, שב וחוזר ככתם אור מרצד על מפת שולחן מנייר, וכמעט חומק ממסגרת התמונה ביום אפור ערפילי.

אני ניצבת כשהשמש בגבי, כמתבקש, אבל אז, להרגיז, פולש לתמונה צילי האפור, אני מטה את המצלמה, מנסה לחמוק, אבל הצל עיקש - אני מצלמת אותו. כל צילום בדרכו הוא תמצית של חוויות העולות מתוך הזיכרון שלי, החרדות, העונג, שהתעוררו בי כתגובה למציאות, מציאות שהצילומים רק מעמידים פנים שהם מצטטים.

המצלמה מלווה אותי כצל, מתעדת את צילו של החסר ושל המתעורר, רגעים ארעיים לעד. יחד עם הצילומים עולות המילים - שירים קצרים המתארים גם הם, כמעט בלקוניות, תמונות מתוך החיים.